

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 1, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:55](#) 10-01-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:1286](#) 13-12-2024

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:5](#) 07-01-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3493](#) 17-12-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3587](#) 17-12-2024

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:39](#) 07-01-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:21805](#) 20-12-2024

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:9305](#) 20-12-2024

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:9301](#) 20-12-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:7010](#) 16-12-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:6694](#) 06-12-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:8421](#) 06-12-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:8500](#) 04-12-2024

RECHTSPRAAK

Artikel 81 lid 1 RO. Personen- en familierecht. Artikel 798 lid 1 Rv. Is ouder zonder gezag belanghebbende bij procedure over ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing?

In de zaak waar de advocaat-generaal tot een oordeel kwam dat het cassatieberoep moest worden afgewezen, omdat het oordeel van het hof dat de vader zonder gezag in casu geen belanghebbende was in een ondertoezichtstellings- en uithuisplaatsingsprocedure, komt de Hoge Raad tot een verwerping van het cassatieberoep (artikel 81 RO).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:55

Zaaknummer: 24/01402

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Opzettelijke verzwijging van goed gemeenschap? Artikel 3:194 lid 2 BW. Bewijslast met betrekking tot aflossing van geldlening. Stelplicht met betrekking tot opzet.

Deze zaak betreft een geschil tussen een broer en zus over een volgens de zus opzettelijk door haar broer verzwegen vorderingsrecht. Dat vorderingsrecht berust op een geldlening van moeder aan haar zoon, waarmee de zus pas na het overlijden van moeder én na verdeling van de nalatenschap bekend is geworden. Zij vordert verdeling van de onverdeelde goederen van de nalatenschap en stelt zich op het standpunt dat de broer wegens opzettelijke verzwijging op grond van artikel 3:194 lid 2 BW zijn aandeel in het bedoelde vorderingsrecht heeft verbeurd. Het hof heeft, na een aan de broer verstrekte opdracht tot bewijslevering, geoordeeld dat hij niet is geslaagd in het bewijs van de door hem gestelde aflossing van de lening. Verder heeft het hof onder meer geoordeeld dat de broer de stelling van de zus dat hij opzettelijk het vorderingsrecht uit de geldlening heeft verzwegen, onvoldoende gemotiveerd heeft betwist. Volgens de advocaat-generaal slagen de klachten van het cassatiemiddel niet en wordt geadviseerd tot een afdoening met toepassing van artikel 81 RO.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-12-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:1286

Zaaknummer: 24/00848

Rechters: W.L. Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Herroeping adoptie toegewezen.

Feiten

De man is geboren in 1984 en geadopteerd naar het recht van Sri Lanka. Deze adoptie is ook uitgesproken naar Nederlands recht door de rechtbank Almelo in 1986. De man wenst zijn familieband met de adoptieouders ongedaan te maken en wil hiertoe de adoptie herroepen en zijn naam wijzigen. Hiertoe dient hij zestien jaar na het verstrijken van de termijn een verzoek tot herroeping van zijn adoptie en naamswijziging in.

Motivering beslissing

Verzoek adoptie

De rechter gaat eerst in op enkele IPR-vraagstukken.

In verband met de forse termijnoverschrijding van de indiening van het verzoekschrift (21 jaar na zijn meerderjarigheid, dus circa zestien jaar te laat) doet verzoeker een beroep op artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dat er geen sprake is van louter materiële of zelfs onedele motieven om de adoptie ongedaan te maken, hij wil de familieband met zijn adoptieouders verbreken, omdat hij deze als belastend beschouwt, mede in verband met zijn identiteitsvorming en zijn recht op family life. Verzoeker meent dat dit belang aanzienlijk zwaarder dient te wegen dan het onverkort in stand houden van de verjaringstermijn zoals genoemd in artikel 1:231 BW.

De rechtbank oordeelt dat er geen belangen van anderen zijn gebleken die worden geschaad door het niet hanteren van de termijn en ook de rechtszekerheid, veiligheid of het economisch welzijn is in dit geval niet in het geding als het verzoek in behandeling zou worden genomen ondanks het feit dat de wettelijke termijn is verstreken. De adoptieouders hebben in een brief verzocht om de nadrukkelijke wens van de verzoeker toe te wijzen.

De rechtbank verklaart de verzoeker ontvankelijk.

De rechter overweegt dat het verzoek tot herroeping van de adoptie alleen kan worden toegewezen indien de herroeping in het kennelijk belang van de geadopteerde is en de rechter

van de redelijkheid van de herroeping in gemoede overtuigd is.

De rechtbank is van oordeel dat toewijzing van het verzoek in het kennelijk belang van verzoeker is, gelet op de grote psychische belasting die verzoeker in zijn leven ervaart door de adoptie. De verzoeker heeft verklaard dat hij in zijn jeugd een aantal gebeurtenissen heeft meegemaakt die hij als zeer ingrijpend heeft ervaren. In 2001 is PPD-NOS vastgesteld bij de verzoeker, sindsdien hebben de adoptieouders de verzoeker niet meer serieus genomen. Zij hebben dit aan hun hele omgeving verteld. De adoptieouders hebben hem verplicht om begeleid te gaan wonen. Bij een nieuw onderzoek werd de diagnose niet bevestigd. De adoptievader heeft toen gezegd dat verzoeker de onderzoeker om de tuin had geleid, waarna de onderzoeker verzoeker niet meer geloofde en de diagnose PDD-NOS in stand is gebleven. Verzoeker heeft al het contact met zijn adoptiefamilie verbroken en heeft contact met zijn biologische familie. Hij wenst terug te keren naar zijn oorspronkelijke identiteit. Verzoeker wil volledige erkenning en niet meer de achternaam dragen of een eventuele erfenis ontvangen van zijn adoptieouders.

De rechtbank is in gemoede overtuigd van de redelijkheid van de herroeping. Bovendien hebben de adoptieouders ingestemd. Daarmee is voldaan aan de criteria van artikel 1:231 BW. Nu het verzoek de rechtbank ook overigens niet onredelijk of ongegrond voorkomt, zal het verzoek worden toegewezen.

Verzoek voornamen en geslachtsnaam

De rechter gaat eerst in op enkele IPR-vraagstukken.

Voornamen

Bij herroeping van de adoptie zal de verzoeker de voornamen houden die hij nu heeft. Verzoeker verzoekt daarom ook wijziging van zijn voornamen. Hij wenst zijn oorspronkelijke naam (voor de adoptie in Sri Lanka) te gaan dragen.

De rechtbank overweegt dat op verzoek van de betrokken persoon wijziging van de voornaam kan worden gelast. Voor een dergelijke wijziging dient een voldoende zwaarwichtig belang te bestaan. De rechtbank oordeelt dat verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat voor de verzochte wijziging van de voornamen een voldoende zwaarwegend belang bestaat.

De rechtbank is van oordeel dat de door de verzoeker genoemde feiten en omstandigheden zwaarder wegen dan het maatschappelijk belang bij een zo hoog mogelijke mate van consistentie in namen. Nu de door de verzoeker gewenste voornamen geoorloofd zijn naar de maatstaven van de wet, zal de rechtbank het verzoek toewijzen.

Geslachtsnamen

Verzoeker stelt dat bij de adoptie ten onrechte is uitgegaan van de geslachtsnaam [4] en dat hij geslachtsnaam [2] dient te krijgen.

De rechtbank overweegt dat in artikel 1:232 BW, noch in artikel 1:5 BW een specifieke bepaling is opgenomen over de gevolgen voor de geslachtsnaam bij een herroeping van de adoptie. Zodra een adoptie wordt herroepen, herleeft de situatie zoals die voor de adoptie was en valt verzoeker daarmee terug op zijn persoonsgegevens voor de adoptie naar Nederlands recht.

In dit geval is de grondslag van de naamswijziging naar de geslachtsnaam [4] de adoptiebeslissing in Sri Lanka. In 1984 is die beslissing genomen door de District Court of Colombo (Sri Lanka), waarbij verzoeker is geadopteerd door de adoptieouders naar Sri Lankaans recht. Bij de adoptie in Sri Lanka zijn de namen van verzoeker gewijzigd in '[verzoeker]'. Deze adoptie werd destijds niet in Nederland erkend. De naamswijziging die bij diezelfde beslissing van de District Court of Colombo is uitgesproken, werd wel erkend. De rechtbank Almelo heeft de adoptie naar Nederlands recht van verzoeker door de adoptieouders uitgesproken en vervolgens de voornaamswijziging van verzoeker gelast, in die zin dat hij voortaan de namen '[verzoeker]' zal voeren.

Na herroeping van de Nederlandse adoptie is de Sri Lankaanse uitspraak geldend, waarbij naar Sri Lankaans recht de naam [4] voor verzoeker is bepaald. Door de herroeping van de adoptie naar Nederlands recht valt verzoeker in dit geval dus 'terug' op die geslachtsnaam. De rechtbank stelt daarom vast dat verzoeker de geslachtsnaam houdt die hij op dit moment heeft, te weten [naam 4].

Het Burgerlijk Wetboek biedt geen mogelijkheden om in een dergelijke situatie tot een geslachtsnaamswijziging te komen. De rechtbank wijst dit verzoek dan ook af. De rechtbank verwijst naar mogelijkheden bij Dienst Justis.

Ten aanzien van de vaststelling geboortegegevens

Verzoeker heeft verzocht om de geboortegegevens vast te stellen.

De rechtbank stelt voorop dat een voornaamswijziging eerst tot stand komt doordat van de beschikking waarbij de voornaamswijziging is gelast een latere vermelding aan de geboorteakte wordt toegevoegd. Bij wijziging van de voornamen van een buiten Nederland geboren persoon geeft de rechtbank die de beschikking geeft, hetzij een last tot inschrijving van de akte van geboorte dan wel van de akte of uitspraak, bedoeld in artikel 25 lid 1 BW, hetzij van de in artikel 25c BW bedoelde beschikking.

Als ten aanzien van een buiten Nederland geboren persoon geen akte van geboorte overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt of kan worden overgelegd, kan de rechtbank de voor het opmaken van een geboorteakte noodzakelijke gegevens vaststellen indien op grond van artikel 1:25c lid 1 onder c BW een latere vermelding aan de akte van geboorte moet worden toegevoegd.

De rechtbank stelt de geboortegegevens vast.

Beslissing

De rechtbank:

herroept de bij uitspraak van de arrondissementsrechtbank te Almelo uitgesproken adoptie naar Nederlands recht;
stelt de geboortegegevens vast;
gelast de voornaamswijziging;
verstaat dat de geslachtsnaam van verzoeker '[naam 4]' zal blijven.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:7010

Zaaknummer: C/08/305011 / FA RK 23-2880

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kinderrechter is van oordeel dat in het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming onvoldoende aandacht is besteed aan de gevolgen van het huiselijk geweld door de vader op het gevoel van veiligheid van de kinderen en het effect hiervan op hun zelfvertrouwen en verdere ontwikkeling. De rechter wijst het verzoek tot ondertoezichtstelling af, omdat deze maatregel op dit moment niet effectief is en onvoldoende kan bijdragen aan het wegnemen van de ontwikkelingsbedreiging, doordat er nog forse financiële geschillen en procedures lopen.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn belast met het ouderlijk gezag over de drie minderjarigen. De minderjarigen wonen bij de moeder. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt de minderjarigen onder toezicht te stellen voor de duur van een jaar. De kinderen worden ernstig in hun ontwikkeling bedreigd, omdat de kinderen langere tijd en zeer regelmatig getuige zijn geweest van huiselijk geweld tussen hun ouders, waarbij er voornamelijk werd geschreeuwd en gescholden. Dit heeft impact op het welzijn, gevoel van veiligheid en de ontwikkeling van de kinderen. Tussen de ouders zijn er nog flinke financiële geschillen en er lopen meerdere gerechtelijke procedures. Dit vraagt veel van de energie en financiën van de ouders. Zij zijn hierdoor onvoldoende in staat om de ontwikkelingsbedreiging zelfstandig weg te nemen.

De standpunten

De vader is het eens met het verzoek. Hij hoopt dat een jeugdbeschermer kan zorgen dat de kinderen gezien en gehoord worden, dat afspraken worden nagekomen en de juiste keuzes voor de kinderen worden gemaakt.

De moeder is het niet eens met het verzoek. De moeder verwacht dat de dynamiek tussen de ouders niet zal veranderen met de inzet van een jeugdbeschermer, omdat er te weinig kennis is van de problematiek van intieme terreur waardoor de onveiligheid van de moeder en de

kinderen mogelijk alleen maar toe zal nemen.

De gecertificeerde instelling twijfelt sterk aan de haalbaarheid en doelmatigheid van een ondertoezichtstelling, zolang er nog zoveel strijd is tussen de ouders.

Beoordeling en motivering

Volgens de kinderrechter staat het niet ter discussie dat de kinderen ernstig in hun ontwikkeling worden bedreigd. De geschillen tussen de ouders en het huiselijk geweld dat heeft plaatsgevonden is schadelijk voor de kinderen. De kinderrechter is ook van oordeel dat in het rapport onvoldoende aandacht is besteed aan de gevolgen van het gedrag van de vader op het gevoel van veiligheid van de kinderen en het effect hiervan op hun zelfvertrouwen en verdere ontwikkeling.

Naast dat er sprake moet zijn van een ernstige ontwikkelingsbedreiging, moet de kinderrechter ook beoordelen in hoeverre hulpverlening in het vrijwillig kader niet geaccepteerd wordt of niet toereikend is én of een beschermingsmaatregel doelmatig is. De kinderrechter is van oordeel dat aan deze vereisten niet wordt voldaan. Er is hulpverlening betrokken voor de kinderen en de ouders volgen een traject solo parallel ouderschap. De ouders werken hier aan mee. De raad heeft onvoldoende duidelijk gemaakt welke andere hulp nodig is. Ook blijkt niet dat de ouders niet bereid zouden zijn om deze hulp binnen een vrijwillig kader te accepteren.

Conclusie

Het verzoek tot ondertoezichtstelling wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:9301

Zaaknummer: 444086

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming om ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing afgewezen. Jongen van 16 met ADHD is op vrijwillige basis uit huis geplaatst. De raad heeft tegen deze achtergrond onvoldoende concreet gemaakt wat maakt dat de ouders onvoldoende meewerken/of de hulpverlening niet weten te benutten. Dat sprake is van onmacht in het omgaan met de complexe problematiek geldt ook voor de ingeschakelde hulpverlening.

Feiten en omstandigheden

De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit over de minderjarige. Toen de minderjarige 3 jaar oud was zijn de ouders uit elkaar gegaan en is hij bij zijn moeder blijven wonen. Toen de minderjarige 5 jaar oud was is hij bij zijn vader gaan wonen. Sinds 2016 is er vrijwel geen contact meer met de moeder.

Er zijn toenemende zorgen over de minderjarige. Hij komt regelmatig in beeld bij de politie vanwege vechtpartijen en ook op school is er sprake van gedragsproblemen. De reeds ingezette hulpverlening heeft niet het gewenste effect. Er zijn ook zorgen over de thuissituatie en het wegliepgedrag van de minderjarige. Sinds juli 2024 is de minderjarige in het vrijwillig kader uit huis geplaatst. Ook hier vertoont de minderjarige wegliepgedrag.

Verzoek

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt de minderjarige onder toezicht te stellen voor de duur van een jaar. Ook verzoekt de raad een machtiging tot uithuisplaatsing in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder te verlenen voor de duur van de ondertoezichtstelling. Er zijn ernstige zorgen over de minderjarige en de vader staat wisselend tegenover de hulpverlening.

Bepoordeling en motivering

De rechter stelt vast dat er sprake is van een ernstige ontwikkelingsbedreiging van de

minderjarige. De raad heeft in het rapport en tijdens de mondelinge behandeling echter niet concreet genoeg kunnen maken waarom de noodzakelijke hulp niet of onvoldoende wordt geaccepteerd. De vader heeft ingestemd met de plaatsing van de minderjarige en is niet van plan de plaatsing in de toekomst te blokkeren. Het enkele feit dat de vader ook eigen problematiek heeft en soms boos is op de hulpverlening omdat het niet lukt met de minderjarige, moge zo zijn, maar die omstandigheden hebben de plaatsing uit huis kennelijk niet in de weg gestaan. In verband met het bovenstaande komt ook de bredere vraag op welke meerwaarde een ondertoezichtstelling hier heeft. De raad heeft ook dat niet concreet weten te maken. De gecertificeerde instelling die tijdens de mondelinge behandeling haar visie gaf, zag die meerwaarde in elk geval niet.

Conclusie

De kinderrechter wijst de verzoeken van de raad af.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 07-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:39

Zaaknummer: 240837

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank betreft het Verdrag van Istanbul bij de beoordeling van de verzoeken over het gezag en de zorgregeling. De emotionele veiligheid van de kinderen staat volgens de rechtbank voorop. De beslissingen moeten voorkomen dat de kinderen opnieuw worden blootgesteld aan verbaal geweld.

De procedure

De procedure gaat over de drie minderjarige kinderen. De rechtbank moet een beslissing nemen op het verzoek van de vrouw om te bepalen dat zij voortaan het eenhoofdig gezag zal uitoefenen en het verzoek van beide partijen om een zorgregeling vast te stellen. De moeder heeft haar verzoek over de zorgregeling gewijzigd en verzoekt een zorgregeling vast te stellen waarbij minderjarige 2 en minderjarige 3 eens in de twee weken bij de vader verblijven van zaterdag 12.00 uur tot zondagavond 17.30 uur.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft onderzoek gedaan en gerapporteerd. Alle kinderen zijn langere tijd en zeer regelmatig getuige geweest van huiselijk geweld tussen hun ouders, waarbij er voornamelijk werd geschreeuwd en gescholden. Tussen de ouders zijn er nog flinke financiële geschillen en er lopen meerdere gerechtelijke procedures.

De raad adviseert het verzoek van de moeder tot eenhoofdig gezag af te wijzen. De raad ziet geen onaanvaardbaar risico dat de kinderen klem of verloren raken tussen de ouders. De raad adviseert om de zorgregeling tussen de vader en minderjarige 2 en minderjarige 3 uit te breiden naar een heel weekend van vrijdag na school tot maandag naar school. Deze regeling komt tegemoet aan de behoefte van de minderjarigen.

Beoordeling en motivering

De rechter begint met de overweging dat bij het nemen van een beslissing over de kinderen hij/zij gebonden is aan het op 1 maart 2016 in werking getreden Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul). In de Nederlandse wetgeving op het gebied van gezag en

omgang wordt niet expliciet genoemd dat geweld tegen vrouwen/mannen of huiselijk geweld een factor is waarmee de rechter rekening houdt bij het nemen van zijn beslissing, maar vanzelfsprekend is dat de Nederlandse rechter dat wel (expliciet) moet doen; de veiligheid van de ouder en het kind zal centraal moeten staan bij de beslissing of een zorgregeling in het belang van het kind is.

Het gezag

De rechter wijst het verzoek van moeder om met het eenhoofdig gezag te worden belast toe. Anders dan de vader is de rechter van oordeel dat er genoeg voorbeelden zijn waaruit blijkt dat de kinderen klem en verloren raken tussen hun ouders. Doordat de vader niet erkent dat hij voor vertraging heeft gezorgd bij het regelen van zaken rondom de kinderen en het PSO-traject tot op heden geen enkele verbetering heeft gebracht in de schadelijke dynamiek tussen de ouders, is de rechtbank van oordeel dat er binnen afzienbare tijd geen verbetering te verwachten is. De rechtbank verwacht dat deze, ingrijpende, beslissing over het gezag, zal bijdragen aan de veiligheid.

De zorgregeling

De rechtbank moet ook bij het vaststellen van de zorgregeling de zorgplicht uit het Verdrag van Istanbul in acht nemen en een beslissing nemen waarbij de veiligheid van de kinderen gewaarborgd is. De rechtbank volgt het advies van de raad en bepaalt dat de minderjarigen om het weekend bij hun vader verblijven van vrijdag uit school tot maandag naar school. Het is in het belang van de kinderen dat er zoveel mogelijk rust komt in hun leven. De rechtbank is van oordeel dat dit het beste kan door de overdrachtsmomenten via school te laten verlopen, wat een uitbreiding van de zorgregeling oplevert. Door deze regeling wordt het contact tussen de ouders tot een minimum beperkt en kan er geen discussie ontstaan over (sport)activiteiten in het weekend.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de moeder voortaan eenhoofdig gezag uitoefent over de drie minderjarigen. Daarnaast wordt de zorgregeling gewijzigd, de minderjarigen verblijven om het weekend van vrijdag na school tot maandag naar school bij de vader. De rechtbank verklaart de beslissing uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:9305

Zaaknummer: C/05/420283 / ES RK 23-223

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Curatele. De betrokkene is niet in staat om zelf haar belangen behoorlijk waar te nemen als gevolg van haar geestelijke of lichamelijke toestand. Zij is kwetsbaar en vertoont zorgmijndend gedrag, terwijl haar gedrag juist de aanleiding is tot zorgen. Er zijn sterke aanwijzingen dat zij niet in staat is om de (financiële) gevolgen van haar beslissingen te kunnen overzien.

Feiten en omstandigheden

De betrokkene is het er niet mee eens dat de kantonrechter haar, op verzoek van Primamirazorg en haar dochter, onder curatele heeft gesteld.

Beoordeling en motivering

De betrokkene is niet in staat om, als gevolg van haar lichamelijke of geestelijke toestand, zelf haar belangen behoorlijk waar te nemen. Het hof licht dit als volgt toe.

De betrokkene heeft tot het overlijden van haar ouders langdurig bij hen ingewoond. Zij heeft geleefd van (voorschotten op) de erfenis. Haar ouders hebben grotendeels de financiën voor haar geregeld. In 2023 is Primamirazorg in beeld gekomen vanwege zorgen over de betrokkene. Zo waren er zorgen over het feit dat zij alleen achterbleef na het overlijden van haar ouders en dat derden mogelijk misbruik van zouden kunnen maken omdat zij een flink geldbedrag en het ouderlijk huis heeft geërfd.

De betrokkene stelt dat zij niets mankeert en dat zij geen begeleiding en behandeling nodig heeft. Ondanks dat een diagnose ontbreekt, constateert het hof dat de zorgen vanuit het netwerk van de betrokkene worden bevestigd in het zorgdossier van Primamirazorg. Sinds de curatele heeft zij veel berichten met foto's en video's gestuurd waarin zij anderen bedreigt. Ook zijn er video's waarin zij zichzelf verwondt. Daarnaast heeft de betrokkene een periode niet goed voor zichzelf en voor haar huis gezorgd. Begin dit jaar is betrokkene aangehouden voor vernieling.

Uit het zorgdossier concludeert het hof dat betrokkene zorgmijndend is. Zij heeft meerdere

malen aangegeven geen contact te willen en het lukt Primamirazorg niet om bij haar binnen te komen.

Daarnaast bevat dit dossier sterke aanwijzingen dat de betrokkene niet in staat is om de (financiële) gevolgen van haar beslissingen te kunnen overzien. Sinds een aantal maanden heeft zij een partner. Zij heeft aangegeven dat zij een testament wil opstellen waarin zij alles aan deze partner nalaat. Ook heeft zij plannen om haar woning, die zij heeft geërfd van haar ouders, te verkopen en een nieuwe woning te kopen samen met haar partner. Het hof is van oordeel dat dit een zorgelijk signaal is omdat de relatie met de partner nog uitermate pril is.

Ondercuratelestelling van de betrokkene is noodzakelijk. Bewind en/of mentorschap zullen, gezien de gebeurtenissen, niet de noodzakelijke bescherming bieden. Daarnaast verwacht het hof niet dat de betrokkene zal meewerken aan lichtere beschermingsmaatregelen. Zij lijkt geen inzicht te hebben in haar problematiek en heeft gezegd dat zij ook niet wil meewerken aan diagnostisch onderzoek. Zij vindt beschermingsmaatregelen niet nodig en heeft eerder haar eigen verzoek om een onderbewindstelling ingetrokken.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:5

Zaaknummer: 200.340.225/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewind. Artikel 1:431 lid 1 BW.

Feiten en omstandigheden

De zaak gaat over de vraag of de goederen van de betrokkene onder bewind moeten worden gesteld. De kantonrechter heeft in de bestreden beschikking, op het verzoek van betrokkene, de goederen die aan haar (zullen) toebehoren onder bewind gesteld voor de duur van vijf jaar wegens verkwisting/het hebben van problematische schulden. Betrokkene verzoekt met vernietiging van de bestreden beschikking, haar verzoek tot onderbewindstelling buiten behandeling te laten, dan wel betrokkene niet-ontvankelijk te verklaren in haar verzoek, dan wel het verzoek af te wijzen.

Grieven

Betrokkene stelt dat zij niet op de hoogte is gebracht van de zitting bij de kantonrechter en dat zij geen verweer heeft kunnen voeren, omdat zij niet aanwezig was. Daarnaast stelt betrokkene dat zij gestart is met werken en € 3.000 netto per maand verdient. Met behulp van haar ouders kan betrokkene de schuld dus aflossen en daarom is er geen sprake van problematische schulden.

De bewindvoerder voert aan dat de betrokkene met begeleiding en een buurtteammedewerker aanwezig was bij de intake voor bewindvoering, het bewind toen zelf heeft aangevraagd en de aanvraag ook heeft ondertekend. Betrokkene wist dat haar ouders de schulden aan de schuldeisers gedurende het bewind af kunnen betalen, en dat, als alle schuldeisers betaald zijn, de grond voor het bewind komt te vervallen en de bewindvoerder de kantonrechter kan verzoeken om het bewind op te heffen.

Beoordeling en motivering

Ontvankelijkheid

Betrokkene had als grief aangevoerd dat de rechtbank haar niet-ontvankelijk had moeten verklaren in haar verzoek, omdat zij het griffierecht niet betaald had. Het hof overweegt dat tegen beslissingen inzake (niet-)ontvankelijkheid in verband met betaling van het griffierecht

op grond van artikel 282a lid 5 Rv geen hogere voorziening openstaat. Dit betekent dat tegen dergelijke beslissingen geen grief kan worden ingediend, en het hof zal hier niet verder op ingaan.

Het wettelijk kader

Het hof verwijst naar artikel 1:431 lid 1 BW. Hieruit volgt dat de rechter een bewind kan instellen over een of meer van de goederen, die een meerderjarige als rechthebbende toebehoren of zullen toebehoren voor een onbepaalde dan wel bepaalde tijdsduur indien de meerderjarige tijdelijk of duurzaam niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand (sub a), of als gevolg van verkwisting of het hebben van problematische schulden (sub b).

Beoordeling

Voor zover betrokkene erover klaagt dat zij bij de kantonrechter geen verweer heeft kunnen voeren tegen het verzoek, overweegt het hof dat zij eraan voorbijgaat dat het hier dan om een verweer tegen haar eigen verzoek zou gaan. Met die mogelijkheid hoefde de kantonrechter geen rekening te houden. Voor het overige geldt dat eventuele fouten uit de behandeling bij de kantonrechter in hoger beroep zijn hersteld, zodat betrokkene geen belang meer heeft bij een klacht daarover.

Het hof overweegt verder dat, toen het bewind werd ingesteld, betrokkene ruim € 40.000 aan schulden had. De hoogte van deze schuld is naar het oordeel van het hof problematisch, gezien de inkomenssituatie van betrokkene. Daarom is het hof van oordeel dat betrokkene ten tijde van de beoordeling in eerste aanleg tijdelijk niet in staat was haar vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen als gevolg van het hebben van problematische schulden. Het bewind is destijds dan ook op goede gronden ingesteld.

Gebleken is dat nog niet gestart is met het aflossen van de schulden van betrokkene en dat het bewind enigszins stroef verliep, omdat betrokkene niet alle binnenkomende facturen doorstuurt naar de bewindvoerder. Sinds het salaris van de betrokkene op de beheerrekening binnenkomt loopt het bewind beter. Verder lijken de ouders van betrokkene bereid te zijn om een deel van de schulden af te lossen. Het hof acht deze ontwikkeling echter onvoldoende toereikend om de grond voor het instellen van het bewind weg te nemen en tot opheffing over te gaan. Bewindvoerder en betrokkene zijn nog bezig met het in kaart brengen van alle schulden. Tijdens het bewind en met behulp van de bewindvoerder kan afbetaling van de schulden van betrokkene in goede banen worden geleid en betrokkene worden ondersteund bij het regelen van de financiën. Het hof verwacht dat het bewind nog ongeveer twaalf tot achttien maanden noodzakelijk zal zijn, mits betrokkene goed met de bewindvoerder

samenwerkt. Het is daarom nu nog niet te zeggen of een kortere periode van bewind kan volstaan.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek in hoger beroep van betrokkene af en bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3587

Zaaknummer: 200.342.876/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging alsmede vervangende toestemming erkenning. Uitslag DNA-onderzoek naar vaderschap is negatief. Rechtbank ziet aanleiding om de man en de vrouw te veroordelen voor ieder de helft van de kosten van het DNA-onderzoek.

Feiten en omstandigheden

De man heeft verzocht om de erkenning van de juridische vader van de minderjarige te vernietigen en de man vervangende toestemming te verlenen voor erkenning van de minderjarige. Daarnaast heeft hij verzoeken gedaan met betrekking tot gezag, omgang en informatie. Tijdens de mondelinge behandeling heeft de man aangedrongen op een DNA-onderzoek. De vrouw was het hiermee eens. Zowel de man als de vrouw hadden kennelijk de overtuiging dat de man de biologische vader van de minderjarige is. Ook de bijzondere curator was van mening dat het van belang is dat er zekerheid zou komen over de biologische werkelijkheid. De rechtbank heeft overwogen dat het voor de beoordeling van en de beslissing op de verzoeken in deze procedure allereerst nodig is dat er duidelijkheid ontstaat over het biologische vaderschap. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat zij in de eindbeschikking zal bepalen wie de definitieve kosten van het DNA-onderzoek dient te dragen.

In de deskundigenrapportage heeft Verilabs naar aanleiding van het DNA-onderzoek geconcludeerd dat de man vrijwel zeker niet de biologische vader van de minderjarige is.

Namens de vrouw is aangevoerd dat de verzoeken van de man dienen te worden afgewezen nu uit het DNA-onderzoek naar voren is gekomen dat de man niet de biologische vader van de minderjarige is. Daarnaast verzoekt de vrouw om te bepalen dat de man de volledige kosten van het DNA-onderzoek dient te voldoen.

De man trekt zijn verzoeken in deze procedure in. De man voert aan dat hij het onredelijk zou vinden als de volledige kosten van het DNA-onderzoek voor zijn rekening komen. Het DNA-onderzoek was nodig om duidelijkheid over de afstamming van de minderjarige te scheppen. De man voert verder aan dat hij procedeert op basis van een toevoeging. Gelet hierop verzoekt de man om de kosten van het DNA-onderzoek ten laste te laten komen van de Rijkskas.

Beoordeling en motivering

Nu de man zijn verzoeken heeft ingetrokken en deze niet verder onderzocht kunnen worden, zal de rechtbank deze verzoeken afwijzen. Daarnaast kan hierdoor ook de taak van de bijzondere curator in deze procedure als beëindigd worden beschouwd. De rechtbank zal de bijzondere curator daarom ontslaan van haar taak in deze procedure in eerste aanleg. Nu de man zijn verzoeken tot vernietiging van de erkenning en vervangende toestemming van de erkenning betreffende de minderjarige heeft ingetrokken, is erkenning door de man niet aan de orde. Dit betekent dat de voorwaarde die aan dit zelfstandig verzoek is verbonden niet in vervulling gaat, en wordt het gezamenlijke zelfstandige verzoek van de vrouw en juridische vader afgewezen.

Gelet op het voorgaande resteert nog de beslissing over de definitieve verdeling van de kosten van het DNA-onderzoek tussen de man en de vrouw. De kosten van de deskundige zijn definitief begroot op € 755 (inclusief btw). Uitgangspunt bij afstammingszaken is om alle kosten behalve de deskundigenkosten van het DNA-onderzoek te compenseren, waarbij de deskundigenkosten van het DNA-onderzoek geheel ten laste van de in het ongelijk gestelde partij worden gebracht. Praktisch betekent dit dat ofwel een van partijen in de kosten van het DNA-onderzoek wordt veroordeeld ofwel dat partijen ieder de helft van de kosten van het deskundigenonderzoek dienen te dragen.

In casu is de man de verzoekende partij, maar heeft de vrouw kennelijk rondom de conceptie van de minderjarige met meerdere mannen seksueel contact gehad, waardoor onduidelijkheid over het biologische vaderschap van de minderjarige is ontstaan. Naar aanleiding van de overgelegde stukken, hetgeen er tijdens de mondelinge behandeling is besproken en de uitkomst van het DNA-onderzoek, zal de rechtbank de kosten van het DNA-onderzoek tussen de man en de vrouw gelijk verdelen. Nu beide partijen en de bijzondere curator aangedrongen hebben op een DNA-onderzoek, kan niet gesproken worden van een 'in het ongelijk gestelde' partij. De rechtbank is van oordeel dat verdeling van de kosten dan het meest redelijk is. Daarnaast ziet de rechtbank geen aanleiding om de kosten ten laste te laten komen aan de Rijkskas, zoals door de man verzocht. Dit kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarbij bijvoorbeeld slechts de rechtbank een DNA-onderzoek noodzakelijk heeft geacht en dit onderzoek de stellingen van partijen heeft bevestigd. Dat de man procedeert met een toevoeging doet hier niet aan af.

Conclusie

Het voorgaande betekent dat de man en de vrouw samen een bedrag van € 755 (inclusief btw) dienen te voldoen, oftewel ieder een bedrag van € 377,50 (inclusief btw).

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 06-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:8421

Zaaknummer: C/02/418146 / FA RK 24-249

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitleg huwelijkse voorwaarden. Kan vrouw nog beroep doen op het finaal verrekenbeding? Is beroep op finaal verrekenbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar?

Feiten en omstandigheden

Eiseres, in haar hoedanigheid van executeur in de nalatenschap van erflater, en haar broer zijn de kinderen van erflater. Erflater en verweerster zijn in 1991 met elkaar getrouwd onder huwelijkse voorwaarden inhoudende gescheiden vermogens. In 2012 hebben erflater en verweerster aan hun huwelijkse voorwaarden een finaal verrekenbeding toegevoegd. Artikel 9 lid 1 van dit beding bepaalt dat bij ontbinding van het huwelijk door overlijden van een van de echtgenoten de waarde van de vermogens van de echtgenoten tussen de langstlevende echtgenoot en de rechtverkrijgenden van de overleden echtgenoot zal worden verrekend alsof de echtgenoten in algehele gemeenschap van goederen waren gehuwd. Lid 8 van dit artikel bepaalt dat een verrekening als in lid 1 bedoeld niet zal plaatsvinden indien (onder c) ten tijde van het overlijden van een van de echtgenoten een vordering tot echtscheiding en/of scheiding van tafel en bed is ingediend en/of de echtscheiding van tafel en bed tot stand is gekomen. In 2018 is de samenwoning tussen erflater en verweerster geëindigd. In 2019 is een nieuwe partner bij erflater ingetrokken. In december 2019 heeft erflater zijn testament gewijzigd. Het testament vermeldt onder andere dat erflater zijn kinderen tot zijn enige en algehele erfgenamen benoemt. Tevens benoemt erflater eiseres tot executeur. In de periode van december 2019 tot en met maart 2020 heeft erflater gesprekken gevoerd met advocaten over de mogelijkheid van echtscheiding en het beëindigen van de financiële verbondenheid met verweerster. In februari 2020 heeft hij een nieuwe privérekening geopend. Op 5 maart 2020 heeft een van de advocaten van erflater schriftelijk aan verweerster laten weten dat erflater van haar wil scheiden en de echtscheidingsprocedure in gang wil zetten. Op 10 maart 2020 heeft de advocaat van verweerster schriftelijk laten weten dat zij instemt met de echtscheiding en dat zij zich nog wil beraden op het voorstel van erflater. Op 25 maart 2020 heeft erflater € 450.000 van de en/of-rekening die op zijn naam en op naam van verweerster stond, overgemaakt naar zijn nieuwe privérekening. Verweerster heeft op dezelfde dag het geld van de privérekening van erflater teruggeboekt naar de en/of-rekening en overgeboekt

naar een privérekening die alleen op haar naam stond. Erflater is die avond overleden.

Beoordeling en motivering

De rechtbank heeft in conventie de vordering van eiseres om een verklaring voor recht dat verweerster geen beroep toekomt op het verrekenbeding van artikel 9 van de huwelijkse voorwaarden (HV), afgewezen, en in reconventie voor recht verklaard dat verweerster wel een beroep toekomt op het verrekenbeding. Tegen deze beslissingen komt eiseres met negen grieven op. Het draait om de grieven III tot en met VIII.

Grieven III en IV: uitleg finaal verrekenbeding en uitzonderingsclausule

Eiseres stelt dat de rechtbank ten onrechte de huwelijkse voorwaarden alleen taalkundig heeft uitgelegd en heeft nagelaten naar de partijbedoeling te kijken. De uitzondering van artikel 9 lid 8 onder c HV is opgenomen voor de situatie dat sprake is van een echtscheidingssituatie: een situatie waarin de veronderstelde solidariteit van de huwelijkspartners niet meer aanwezig is. De gedachte daarachter is dat wanneer een van de echtgenoten overlijdt voordat een voorgenomen echtscheiding een feit is, de verrekenplicht eindigt. Eiseres is dus van mening dat verweerster alleen een beroep op het verrekenbeding toekomt, als op het moment van overlijden van erflater nog sprake was van solidariteit en een affectieve relatie tussen erflater en verweerster, wat niet het geval was. Eiseres stelt daartoe onder andere dat verweerster al vanaf 2018 een andere relatie had met wie zij samenwoonde, dat erflater vanaf 2019 een affectieve relatie onderhield met een ander, dat erflater bij monde van zijn advocaat aan verweerster had laten weten te willen scheiden en dat verweerster daarmee had ingestemd. Daarnaast voert zij aan dat erflater in 2019 zijn testament had gewijzigd en ervan uitging dat het testament voorrang zou hebben op de huwelijkse voorwaarden, dat hij een eigen bankrekening had geopend, waarop hij gelden had overgemaakt, waarna verweerster deze gelden weer heeft teruggeboekt en op een eigen rekening heeft overgemaakt om te voorkomen dat zij financieel buitenspel gezet zou worden. Eiseres trekt een parallel met de vraag of het huwelijk duurzaam is ontworcht, en dat was het geval.

Verweerster voert aan dat de tekst van de huwelijkse voorwaarden duidelijk is en niet voor meerderlei uitleg vatbaar. Tussen erflater en haar heeft nooit discussie bestaan over inhoud en bedoeling van de huwelijkse voorwaarden en het verrekenbeding. Er is bewust gekozen voor een objectief te bepalen moment van het indienen van een vordering tot echtscheiding en/of scheiding van tafel en bed en niet voor het subjectieve en waarschijnlijk onmogelijk te bepalen moment waarop de affectieve relatie en solidariteit zou zijn beëindigd, nog daargelaten dat de affectieve relatie tussen erflater en verweerster nog niet was geëindigd. Ook erflater was bekend met het formele vereiste van het indienen van een verzoekschrift tot

chtscheiding. Erflater en verweerster woonden al geruime tijd niet meer samen en hij was op de hoogte van de nieuwe relatie van verweerster, maar hij liet desondanks aan de advocaat weten dat het noodzakelijk was een verzoekschrift tot echtscheiding in te dienen.

Het hof overweegt als volgt. De vraag die voorligt is hoe de uitzonderingsbepaling in artikel 9 lid 8 onder c HV moet worden begrepen. Voor de beantwoording van die vraag komt het aan op de zin die erflater en verweerster als partijen bij de huwelijkse voorwaarden in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de bepalingen in artikel 9 HV mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (de Haviltex-maatstaf). Volgens vaste rechtspraak moet de vraag hoe in een schriftelijk contract – en dus ook in de huwelijkse voorwaarden – de verhouding van partijen is geregeld en of dit contract een leemte laat die moet worden aangevuld, immers niet worden beantwoord op grond van alleen maar een taalkundige uitleg van de bepalingen van dat contract. Het hof moet daarbij acht slaan op alle bijzondere omstandigheden van het geval.

Erflater is overleden en kan dus geen informatie geven over hetgeen verweerster en hij met de huwelijkse voorwaarden hebben beoogd. Het hof moet dit (noodgedwongen) afleiden uit hetgeen eiseres en verweerster naar voren hebben gebracht. In deze omstandigheden hecht het hof zwaar gewicht aan de letterlijke tekst van artikel 9 lid 8 HV. De letterlijke tekst van dit artikel biedt echter geen aanknopingspunten voor de juistheid van de stelling van eiseres. Er staat immers dat geen verrekening plaatsvindt als ten tijde van het overlijden van een van de echtgenoten een 'vordering' tot echtscheiding en/of scheiding van tafel en bed is ingediend, dan wel deze tot stand is gekomen. Er wordt niet gesproken over een 'chtscheidingssituatie', waarin het huwelijk duurzaam ontwricht is en een einde is gekomen aan de affectieve relatie of solidariteit. Uit de door eiseres aangehaalde omstandigheden kan de door haar gestelde partijbedoeling van erflater en verweerster ook niet worden afgeleid. Deze (gestelde) omstandigheden hebben zich bovendien voorgedaan (ver) nadat de huwelijkse voorwaarden in 2012 waren gesloten. Eiseres heeft niet gesteld dat de partijbedoeling kan worden afgeleid uit de wijze waarop erflater en verweerster uitvoering aan de huwelijkse voorwaarden hebben gegeven. Overigens volgt dit ook niet uit de omstandigheid dat erflater en verweerster via advocaten in gesprek zijn gegaan over een echtscheiding(sprocedure). Dat erflater volgens eiseres ervan zou zijn uitgegaan dat zijn in 2019 aangepaste testament zou prevaleren boven de huwelijkse voorwaarden en dat hij dat aan zijn advocaat heeft gezegd, staat haaks op hetgeen eiseres in de dagvaarding heeft aangevoerd. Eiseres heeft daar betoogd dat erflater op 2 januari 2020 tijdens een bespreking met de advocaat wederom uitdrukkelijk heeft aangegeven zo snel mogelijk te willen scheiden en te vermijden dat verweerster via de huwelijkse voorwaarden bij zijn overlijden een deel van zijn privévermogen zou krijgen. Bovendien maakt het niet dat de door erflater en verweerster in 2012 opgestelde huwelijkse

voorwaarden in de door eiseres bepleite zin moeten worden uitgelegd. Dit is immers een actie van erflater die niet aan verweerster kan worden toegerekend. Uit het gestelde over de overboekingen op 25 maart 2020, kan evenmin worden afgeleid dat erflater en verweerster destijds voor ogen heeft gestaan om al in de situatie dat over een echtscheiding wordt gesproken maar voordat daadwerkelijk een echtscheidingsverzoek is ingediend een beroep op de uitzonderingsbepaling mogelijk te maken. Mede in aanmerking genomen dat erflater en verweerster al geruime tijd niet meer samenwoonden en erflater op de hoogte was van haar nieuwe relatie, maar desondanks aan de advocaat liet weten dat het noodzakelijk was een verzoekschrift tot echtscheiding in te dienen, moet worden aangenomen dat ook erflater geen andere betekenis aan artikel 9 lid 8 onder c HV toekende dan verweerster heeft gesteld. Het hof ziet dus geen aanknopingspunten voor de lezing dat erflater en verweerster hebben bedoeld dat deze uitzondering zou gaan gelden vanaf het moment dat zij geen affectieve relatie meer zouden hebben. Die uitleg zou ook tot onduidelijkheid leiden, omdat moeilijk objectief is vast te stellen wanneer een affectieve relatie niet meer bestaat. Dat de affectieve relatie tussen erflater en haar was beëindigd, heeft verweerster overigens ook betwist. Voor zover eiseres heeft gesteld dat het voldoende is dat erflater zijn wens tot echtscheiding aan verweerster kenbaar heeft gemaakt, faalt deze stelling. Het uiten van een wens is niet gelijk te stellen aan de indiening van een echtscheidingsverzoek. Onzeker is immers of het verzoek daadwerkelijk zou zijn ingediend, omdat niet is uit te sluiten dat erflater op een later moment toch van gedachten veranderd zou zijn. In dat verband is van belang dat verweerster heeft betoogd dat niet ontkend kan worden dat de relatie tussen haar en erflater mogelijk als bijzonder is te duiden, maar dat de affectieve relatie tussen hen niet was geëindigd, dat erflater zich realiseerde dat hij er als gevolg van zijn medische situatie niet altijd meer voor verweerster kon zijn, dat erflater accepteerde dat zij met een nieuwe partner was gaan samenwonen, maar dat hij tot aan zijn overlijden de wens heeft uitgesproken dat zij weer bij hem zou komen wonen, dat erflater nimmer daadwerkelijk de wens heeft gehad om van haar te scheiden en dat hij die wens in elk geval kort voor zijn overlijden niet meer had. De conclusie is dat het hof geen aanleiding ziet om artikel 9 lid 8 onder c HV anders uit te leggen dan de rechtbank heeft gedaan. De grieven falen.

Grieven V tot en met VIII: het beroep op het finaal verrekenbeding

Eiseres stelt dat het beroep van verweerster op het finaal verrekenbeding onder de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Zij grieft dat de rechtbank van een verkeerde maatstaf is uitgegaan door voorop te stellen dat ingevolge artikel 1:100 BW de echtgenoten een gelijk aandeel in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap hebben, zodat de ontbonden gemeenschap bij helfte moet worden verdeeld.

Verweerster voert aan dat de rechtbank een juiste maatstaf heeft aangelegd en dat er geen omstandigheden zijn die aan een beroep op het verrekenbeding in de weg staan.

Het hof overweegt als volgt. De grief dat de rechtbank van een verkeerde maatstaf is uitgegaan, slaagt. Er is geen sprake geweest van een gemeenschap van goederen maar van huwelijkse voorwaarden op grond waarvan de waarde van het vermogen zal worden verrekend alsof de echtgenoten in algehele gemeenschap van goederen waren gehuwd. De stelling van eiseres dat verweerster op het verrekenbeding geen beroep kan doen, moet dus niet worden beoordeeld in het licht van artikel 1:100 lid 1 BW en de jurisprudentie over gemeenschap van goederen, maar aan de hand van artikel 6:248 lid 2 BW/artikel 6:2 lid 2 BW, op grond waarvan een tussen partijen als gevolg van een overeenkomst geldende regel niet van toepassing is voor zover dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Volgens vaste rechtspraak geldt deze beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid ook ten aanzien van een krachtens huwelijkse voorwaarden tussen partijen geldende regel.

Het slagen van grief VI leidt echter niet tot een andere beslissing. Het is aan eiseres om feiten en omstandigheden te stellen die een beroep op artikel 6:248 lid 2 BW rechtvaardigen. Het hof begrijpt haar grieven aldus, dat zij bij haar beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid doelt op dezelfde omstandigheden die zij in haar grieven over de uitleg van het verrekenbeding naar voren heeft gebracht. Het hof is van oordeel dat de feiten en omstandigheden die zij heeft aangevoerd, ook in onderling verband bezien, onvoldoende zijn om met succes een beroep op artikel 6:248 lid 2 BW te kunnen doen. Eiseres heeft aangevoerd dat erflater en verweerster al enige jaren niet meer samenwoonden, dat verweerster een affectieve relatie met een derde had en met deze derde samenwoonde. Dit was erflater echter bekend en voor hem blijkbaar (in elk geval tot dat hij een echtscheidingsadvocaat benaderde) geen reden de huwelijkse relatie te beëindigen. Daarbij komt dat erflater en verweerster contact bleven houden en financieel aan elkaar verbonden bleven. Eiseres heeft ook gewezen op de relatie van erflater met zijn nieuwe partner. Van deze relatie stelt eiseres dat het een affectieve relatie betrof, hetgeen verweerster betwist: wat er ook zij van de aard van de relatie tussen erflater en zijn nieuwe partner, deze heeft niet geleid tot een wijziging van de huwelijkse relatie tussen erflater en verweerster. Bovendien maakt de omstandigheid dat erflater een relatie met een ander zou hebben naar het oordeel van het hof niet dat verweerster geen beroep zou mogen doen op het verrekenbeding. Eiseres heeft in grief VII betoogd dat er overeenstemming was over de echtscheiding, ook al gold dat nog niet voor de voorwaarden waaronder. Verweerster heeft hierover verklaard dat zij zou hebben meegewerkt aan een echtscheiding als erflater dit daadwerkelijk zou willen, maar dat voor haar niet vaststond dat dit het geval was. Ten aanzien van dit betoog van eiseres overweegt het

hof dat in de huwelijkse voorwaarden een duidelijk ijkmoment is opgenomen. Er is echter geen echtscheidingsverzoek ingediend zodat aan de uitzonderingsbepaling niet is voldaan. Gelet op de gemotiveerde betwisting door verweerster is ook niet (voldoende) komen vast te staan dat erflater een verzoek tot echtscheiding zou hebben ingediend als hij niet was overleden. Niet uitgesloten is dat hij van gedachten zou zijn veranderd. Hierom faalt ook dit betoog. De stellingen over het overmaken van gelden worden door verweerster betwist en zijn door eiseres tegenover die betwisting niet nader onderbouwd. Verweerster heeft immers verklaard dat zij bedragen heeft veiliggesteld om te voorkomen dat derden gebruik zouden maken van de bankpas van erflater, waarmee zij de lezing van eiseres betwist. Eiseres heeft niet (voldoende) onderbouwd dat verweerster voornemens was de overgemaakte gelden alleen voor zichzelf te behouden. Verweerster heeft bovendien weersproken dat uit deze transacties kan worden afgeleid dat zij ervan uitging dat de echtscheiding onvermijdelijk was. Aan deze stellingen van eiseres gaat het hof dus voorbij. De wijziging van het testament door erflater is evenmin een omstandigheid die moet leiden tot het oordeel dat maatstaven van redelijkheid en billijkheid aan een beroep op het verrekenbeding door verweerster in de weg staan. Niet alleen worden in een testament andere zaken geregeld dan in de huwelijkse voorwaarden, ook betreft het een actie van erflater, die niet aan verweerster kan worden toegerekend. Eiseres heeft in haar toelichting op grief VIII gewezen op haar aangifte van moord/doodslag op erflater door verweerster. Verweerster heeft bestreden dat zij betrokken is bij de dood van erflater en heeft erop gewezen dat er jegens haar geen verdenking bestond ten aanzien van enig levensdelict waarvan erflater het slachtoffer zou kunnen zijn geworden. Gelet op het verweer van verweerster en dat niet is gebleken dat het openbaar ministerie een vervolg heeft gegeven aan deze aangifte, is het hof van oordeel dat deze omstandigheid het beroep van verweerster op het verrekenbeding niet onaanvaardbaar maakt. Eiseres heeft tot slot aangevoerd dat verweerster in de strafrechtelijke procedure anders heeft verklaard dan in de civiele procedure over haar eigen wens om van erflater te scheiden en de omstandigheid dat erflater een nieuwe partner had. Verweerster heeft dit betwist en eiseres heeft haar stelling ter zake niet onderbouwd. Ook deze stelling wordt gepasseerd. Alle door eiseres genoemde omstandigheden, voor zover deze zijn komen vast te staan, ook in onderling verband bezien, maken dus niet dat het beroep van verweerster op het verrekenbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Het hof gaat voorbij aan het aanbod van eiseres om bewijs te leveren van haar stelling dat verweerster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, omdat uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat zelfs als dit zou komen vast te staan, de uitkomst van deze procedure niet anders zal zijn. De slotsom is dat eiseres geen omstandigheden heeft aangevoerd die maken dat het beroep van verweerster op het verrekenbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar moet worden geoordeeld.

Conclusie

Het hof bekrachtigt het vonnis en wijst af het in hoger beroep meer of anders gevorderde.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3493

Zaaknummer: 200.303.009/01

Rechters: M.C. Schenkeveld, J.F. Miedema en M.J. Alt-van Endt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Internationale kinderontvoering. Beroep op de weigeringsgrond dat er een ernstig risico bestaat dat de minderjarige bij terugkeer wordt blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar, dan wel op enigerlei andere wijze in een ondragelijke toestand wordt gebracht slaagt niet. Beroep op verzet slaagt ook niet. Teruggeleiding naar Spanje.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een affectieve relatie met elkaar gehad en zijn de ouders van de minderjarige, geboren in 2020. Partijen hebben gezamenlijk gezag over hem. In een vaststellingsovereenkomst van 15 juli 2023 zijn zij het volgende overeengekomen. De gewone verblijfplaats van de minderjarige zal zijn in Spanje, Marbella. Partijen vinden het belangrijk dat zij de zorg voor de minderjarige kunnen delen. De moeder heeft werkverplichtingen tot oktober 2025 in Amsterdam. Zij zal daarom tot oktober 2025 van april tot oktober in Amsterdam moeten zijn. Om dat te faciliteren spreken zij af dat de moeder in ieder geval van oktober tot april in Marbella zal zijn. De ouders spraken ook een zorg- en vakantie-regeling af. De moeder is per 1 oktober 2024 niet met de minderjarige teruggekeerd naar Spanje en verblijft sindsdien met hem in Nederland.

Verzoeken

De vader heeft verzocht om, met toepassing van artikel 13 Uitvoeringswet internationale kinderontvoering (Uitvoeringswet), de onmiddellijke terugkeer van de minderjarige te bevelen, zo nodig met behulp van de sterke arm, waarbij de moeder de minderjarige moet terugbrengen naar Spanje, dan wel, indien zij dit nalaat, de rechtbank zal bepalen op welke datum de moeder hem met de benodigde geldige reisdocumenten aan de vader zal afgeven, zodat de vader hem mee terug kan nemen naar Spanje, onder verbeurte van een dwangsom. De moeder verzoekt deze verzoeken af te wijzen. Subsidiair verzoekt zij de beslissing tot teruggeleiding in het kader van het strafrechtelijk onderzoek aan te houden, zodat er geen enkel risico wordt genomen rond de veiligheid van de minderjarige en daarbij de maximale

voorzichtigheid wordt betracht.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht

Het verzoek is gebaseerd op het Haagse Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen (Verdrag). Nederland en Spanje zijn partij bij het Verdrag.

De Nederlandse rechter heeft rechtsmacht om kennis te nemen van het teruggeleidingsverzoek, gelet op de werkelijke verblijfplaats van de minderjarige in Nederland. Op grond van artikel 11 lid 1 Uitvoeringswet is de rechtbank Den Haag bevoegd kennis te nemen van alle zaken met betrekking tot de gedwongen afgifte van een internationaal ontvoerd kind aan degene wie het gezag over het kind heeft en de teruggeleiding van dit kind over de Nederlandse grens.

Het Verdrag heeft tot doel de onmiddellijke terugkeer te verzekeren van kinderen die ongeoorloofd zijn overgebracht naar of worden vastgehouden in een Verdragsluitende staat. Het Verdrag beoogt hiermee een zo snel mogelijk herstel van de situatie waarin het kind zich bevond direct voorafgaand aan de ontvoering of vasthouding.

Ongeoorloofde overbrenging of vasthouding in de zin van artikel 3 van het Verdrag

Er is sprake van ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde vasthouding in de zin van het Verdrag wanneer de overbrenging of het niet doen terugkeren plaatsvindt in strijd met een gezagsrecht ingevolge het recht van de staat waarin het kind onmiddellijk voor zijn overbrenging of vasthouding zijn gewone verblijfplaats had en dit recht alleen of gezamenlijk werd uitgeoefend op het tijdstip van het overbrengen of niet doen terugkeren, of zou zijn uitgeoefend indien een zodanige gebeurtenis niet had plaatsgevonden (artikel 3 van het Verdrag).

Partijen zijn overeengekomen dat de gewone verblijfplaats van de minderjarige in Spanje is. Zij hebben voorts afgesproken dat de moeder in Nederland werkverplichtingen kan aangaan en tot oktober 2025 van april tot oktober regelmatig in Amsterdam kan zijn. De minderjarige mag op die momenten met haar in Nederland verblijven. Van oktober tot april zal de moeder met de minderjarige in Marbella verblijven. Voorts zijn de ouders in de vaststellingsovereenkomst overeengekomen dat een tijdelijk verblijf van de minderjarige in Nederland zijn gewone verblijfplaats niet wijzigt. De omstandigheid dat (een van) beide partijen zich niet aan de vaststellingsovereenkomst houdt/houden brengt niet mee dat alle

afspraken niet langer gelden of dat daardoor de hoofdverblijfplaats van de minderjarige wijzigt. Die is nog steeds in Marbella. Het gezag over de minderjarige werd daadwerkelijk gezamenlijk door partijen uitgeoefend op het tijdstip van de vasthouding, dan wel zou zijn uitgeoefend, indien de vasthouding niet had plaatsgevonden. Omdat ook vaststaat dat de vader geen toestemming heeft gegeven voor vasthouding van de minderjarige in Nederland en dat die vasthouding geschiedt in strijd met zijn gezagsrecht naar Spaans recht, komt de rechtbank tot het oordeel dat de vasthouding van de minderjarige in Nederland ongeoorloofd is in de zin van artikel 3 van het Verdrag.

Onmiddellijke terugkeer in de zin van artikel 12 van het Verdrag

Ingevolge artikel 12 lid 1 van het Verdrag wordt de onmiddellijke terugkeer van een kind gelast wanneer er minder dan één jaar is verstreken tussen de overbrenging of het niet doen terugkeren van een kind en het tijdstip van indiening van het verzoek bij de rechtbank.

Nu er minder dan één jaar is verstreken tussen de vasthouding van de minderjarige in Nederland en het tijdstip van indiening van het verzoek, komt de rechtbank niet toe aan de vraag of hij in Nederland is geworteld en moet in beginsel de onmiddellijke terugkeer van de minderjarige volgen, tenzij er sprake is van een of meer weigeringsgronden als bedoeld in artikel 13 van het Verdrag.

Weigeringsgrond ex artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag

Op grond van artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag is de rechter van de aangezochte Staat niet gehouden de terugkeer van het kind te gelasten, als de persoon die zich tegen de terugkeer verzet, aantoont dat er een ernstig risico bestaat dat het kind door terugkeer wordt blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar, of op enigerlei andere wijze in een ondragelijke toestand wordt gebracht.

De moeder doet een beroep op deze weigeringsgrond. Zij is de primaire hechttingsfiguur van de minderjarige en neemt alle verzorgende en opvoedende taken op zich. Bij toewijzing van het verzoek zal de minderjarige van haar worden gescheiden, omdat zij niet kan terugkeren naar Spanje. Begin september is de moeder ernstig mishandeld. Daarnaast heeft er recent een beroving in haar woning plaatsgevonden. Zij vermoedt dat de vader achter beide incidenten zit. Volgens de moeder kan haar veiligheid niet worden gegarandeerd als zij in Marbella verblijft. Dit is door de politie en de officier van justitie aan haar bevestigd. Het is ondragelijk voor de minderjarige als hij zonder zijn moeder moet terugkeren naar Marbella. Daar komt bij dat de moeder in Marbella geen netwerk en geen inkomen heeft en dus geen financiële middelen om de kosten voor de minderjarige en een woning te dragen. Ook is zij de Spaanse taal niet machtig. Het is voor haar daarom niet mogelijk om in Spanje te wonen. Verder kampt

de vader met psychische en somberheidsklachten en is hij verslaafd aan (hard)drugs en alcohol. Het is daarom niet veilig als de minderjarige bij zijn vader in Spanje gaat wonen. Ook is de vader niet in staat om de zorg voor de minderjarige te dragen.

De rechtbank stelt vast dat de moeder haar beschuldigingen tegen de vader met onvoldoende feiten heeft onderbouwd. Zij heeft haar stelling tegenover de betwisting door de vader onvoldoende aannemelijk gemaakt. Zo is niet gebleken dat de vader in de strafrechtelijke procedure als verdachte is aangemerkt. Zij heeft niet aangetoond dat zij door de politie of de officier van justitie daadwerkelijk is geadviseerd om niet naar Marbella te reizen. Niet is komen vast te staan dat haar eigen veiligheid of de veiligheid van de minderjarige in Spanje meer dan in Nederland in het geding is. Daarnaast hebben partijen duidelijke afspraken gemaakt over de kosten voor de reis en het verblijf van de moeder in Spanje. Die afspraken zijn vastgelegd in de vaststellingsovereenkomst en die afspraken gelden nog steeds. Onder die afspraken was het kennelijk voor de moeder geen probleem om in Spanje te wonen. Ook is er in de vaststellingsovereenkomst een zorgregeling tussen de vader en de minderjarige afgesproken. De zorgen van de moeder over de psychische toestand van de vader en het alcohol- en drugsgebruik vormden toen in ieder geval geen beletsel om tot deze afspraken te komen. Dat er na die afspraken van psychiatrische problematiek en/of drugs- of alcoholmisbruik sprake is, is niet met concrete feiten onderbouwd. De vader moet dus in staat worden geacht om voor de minderjarige te zorgen, althans is de rechtbank niet gebleken dat dit inmiddels anders is. De rechtbank is daarom van oordeel dat de moeder niet heeft aangetoond dat de minderjarige in Spanje in een ondragelijke toestand wordt gebracht waardoor hij niet kan terugkeren, en dat een scheiding van de minderjarige als gevolg daarvan onvermijdelijk zal zijn. Als de moeder niet met hem naar Spanje terugkeert, dan is dat haar eigen keuze. De rechtbank concludeert dus dat de moeder er niet in is geslaagd aan te tonen dat er een ernstig risico bestaat dat de minderjarige bij terugkeer wordt blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar, dan wel op enigerlei andere wijze in een ondragelijke toestand wordt gebracht.

Weigeringsgrond ex artikel 13 lid 2 van het Verdrag

Op grond van artikel 13 lid 2 van het Verdrag kan de rechtbank weigeren de terugkeer van het kind te gelasten, indien zij vaststelt dat het kind zich verzet tegen zijn terugkeer en een leeftijd en mate van rijpheid heeft bereikt, die rechtvaardigt dat met zijn mening rekening wordt gehouden.

De moeder stelt dat de minderjarige zich verzet tegen de teruggeleiding. Ondanks zijn jonge leeftijd geeft hij aan dat hij niet bij zijn vader wil wonen, maar bij zijn moeder wil blijven. Hij kan goed aangeven wat hij wil en is op een zodanige leeftijd en heeft een mate van rijpheid dat

er rekening kan worden gehouden met zijn mening.

De vader en de bijzondere curator zijn het niet met de moeder eens.

De rechtbank is van oordeel dat de minderjarige gelet op zijn jonge leeftijd, vier jaar, niet in staat is om de gevolgen van een verblijf in Spanje of Nederland goed te overzien. Reeds daarom is van verzet dus geen sprake en de rechtbank zal daarom aan dit verweer van de moeder voorbijgaan.

Aanhouding beslissing tot teruggeleiding in het kader van het strafrechtelijk onderzoek

Nog daargelaten of een spoedprocedure als deze zich daartoe leent, ziet de rechtbank in wat hiervoor is overwogen geen aanleiding om de beslissing aan te houden.

Onmiddellijke terugkeer

Nu er geen sprake is van de weigeringsgronden, terwijl er minder dan een jaar is verstreken tussen ongeoorloofde vasthouding van de minderjarige en indiening van het verzoekschrift, moet ingevolge artikel 12 lid 1 van het Verdrag onmiddellijke terugkeer van de minderjarige volgen. Ingevolge artikel 13 lid 5 Uitvoeringswet schorst een eventueel hoger beroep de tenuitvoerlegging van de beschikking, tenzij de rechter in het belang van het kind anders bepaalt. De rechtbank acht het wenselijk dat de minderjarige een eventuele uitspraak in hoger beroep in Nederland kan afwachten. De rechtbank zal de terugkeer gelasten op uiterlijk 6 januari 2025, de derde dag na afloop van de termijn waarbinnen hoger beroep tegen deze beslissing kan worden ingediend.

Sterke arm

Ingevolge artikel 13 lid 6 Uitvoeringswet jo. artikel 813 Rv is van rechtswege voorzien in het met behulp van de sterke arm ten uitvoer leggen van de onderhavige beschikking. Dit verzoek van de vader zal dan ook bij gebrek aan belang worden afgewezen.

Dwangsom

De rechtbank zal het verzoek van de vader om te bepalen dat de moeder een dwangsom zal verbeuren, indien zij de beschikking niet nakomt, afwijzen. De rechtbank heeft geen aanwijzingen dat zij geen uitvoering zal geven aan deze beschikking en er bovendien een teruggeleidingsprotocol bestaat.

Conclusie

De rechtbank gelast de terugkeer van de minderjarige naar Spanje uiterlijk op 6 januari 2025,

waarbij de moeder hem moet terugbrengen naar Spanje en beveelt, indien de moeder nalaat hem terug te brengen naar Spanje, dat de moeder hem met de benodigde geldige reisdocumenten aan de vader zal afgeven uiterlijk op 6 januari 2025, opdat de vader hem zelf mee terug kan nemen naar Spanje, en wijst af het meer of anders verzochte.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:21805

Zaaknummer: C/09/674858 / FA RK 24-7749

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wijziging geslacht geboorteakte in 'X'.

Feiten en procesverloop

De rechtbank heeft een (verwijzings)beschikking van de rechtbank Midden-Nederland ontvangen, met daarin het verzoekschrift van verzoeker om wijziging van het geslacht op de geboorteakte in een 'X' en wijziging van de voornaam.

Overwegingen en beoordeling

De rechtbank is relatief bevoegd ten aanzien van het verzoek tot wijziging van de voornaam omdat verzoeker in haar rechtsgebied woont. De rechtbank is in beginsel niet bevoegd ten aanzien van het verzoek tot wijziging van het geslacht, omdat de geboorteakte van verzoeker is ingeschreven in het arrondissement van de rechtbank Rotterdam. Omdat beide verzoeken nauw samenhangen behandelt de rechtbank beide verzoeken. Verzoeker stemt daarmee in.

De artikelen 1:28 tot en met 1:28c BW maken alleen een wijziging van het geslacht mogelijk van man naar vrouw of andersom. Hiermee wordt ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt tussen personen die de overtuiging hebben tot het andere geslacht te behoren en personen die de overtuiging hebben buiten de exclusief mannelijke of vrouwelijke geslachtsaanduiding te vallen. Het is in beginsel aan de wetgever om voor geslachtsneutrale registratie een voorziening te treffen. De politieke wil lijkt aanwezig maar vanwege de complexiteit is een dergelijke regeling er nog niet. Het kan niet van verzoeker worden verwacht dat die wacht op het wetgevingsproces. Vast staat dat er inmiddels (te) lang wordt gewacht op een passende registratie voor non-binaire personen. Het is te verwachten dat een nieuwe regeling aansluiting zal zoeken bij de artikelen 1:28 tot en met 1:28c BW. De rechter anticipeert hierop, en geeft aldus mede uitvoering aan de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende positieve verplichting de geslachtsaanduiding aan te passen aan het (neutrale) geslacht waartoe iemand volgens diens vaste overtuiging behoort. Omdat inmiddels sprake is van een (trend naar) juridische erkenning van een neutraal geslachtelijke identiteit weegt nu het individuele belang van non-binaire personen bij een correcte registratie zwaarder dan het algemene belang bij handhaving van de huidige wettelijke regelgeving of het afwachten van de ontwikkelingen in de wetgeving. Een deskundigenverklaring als bedoeld in artikel 1:28 BW is niet nodig, omdat

de rechtbank, in tegenstelling tot de ambtenaar van de burgerlijke stand, voldoende ruimte heeft om de overtuiging van verzoeker een genderneutrale persoon te zijn vast te stellen.

Ten aanzien van de verzochte voornamswijziging, als bedoeld in artikel 1:4 BW, overweegt de rechtbank dat voornamen een belangrijk middel zijn voor mensen om zich te identificeren. Het belang van verzoeker bij voornamswijziging weegt zwaarder dan het publieke belang bij naamsconsistentie.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek om wijziging van het geslacht naar een 'X' en wijziging van de voornaam toe.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:8500

Zaaknummer: C/02/423897 FA RK 24-2913

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toevoegen vadergegevens aan geboorteakte, kinderen erkend en gewettigd door huwelijk ouders in Suriname maar geen wijziging geslachtsnaam.

Feiten en procesverloop

De man en de vrouw hebben twee volwassen kinderen en een minderjarig kind. De vrouw en de kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit, de man de Surinaamse. Alle kinderen zijn in Nederland geboren en hebben daar hun hele leven gewoond. Op hun geboorteakten zijn geen vadergegevens opgenomen. De man en de vrouw zijn later in Suriname getrouwd, waarbij de kinderen door de man zijn erkend en gewettigd. Ongeveer tien jaar later is de huwelijksakte in de Basisregistratie Personen opgenomen. Kort nadien is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken.

Met instemming van de man verzoekt de officier van justitie (OvJ) om de geboorteakten van de kinderen te verbeteren door de vadergegevens op te nemen en de geslachtsnaam van de kinderen te wijzigen in de naam van de man. De vrouw en de kinderen verzetten zich vooral tegen de geslachtsnaamswijziging.

Overwegingen en beoordeling

De Nederlandse rechter is bevoegd op grond van artikel 3 aanhef en onder a Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv), omdat het verzoekschrift is ingediend door de OvJ. Op grond van artikel 263 Rv is in zaken met betrekking tot aanvulling van de registers van de burgerlijke stand bevoegd de rechter binnen wiens grondgebied de akte is ingeschreven.

Niet in geschil is dat de man de biologische en sinds de erkenning ook de juridische vader van de kinderen is. Daarom wordt het verzoek om de geboorteakten van de kinderen te verbeteren door de vadergegevens op te nemen toegewezen.

Op grond van artikel 56a van het Surinaams Burgerlijk Wetboek dragen door de vader erkende kinderen de geslachtsnaam van de vader, vanaf het moment van erkenning. De rechtbank moet beantwoorden of de geslachtsnaamswijziging van de kinderen naar Surinaams recht in

Nederland moet worden erkend. Bij gebreke van relevante verdragen wordt erkenning in Nederland van een geslachtsnaamswijziging uit Suriname beheerst door het commune internationaal privaatrecht.

Artikel 10:20 BW bepaalt dat de geslachtsnaam van iemand met de Nederlandse nationaliteit wordt bepaald door het Nederlandse recht. De rechter sluit voor de betekenis van het begrip 'persoonlijke staat', als bedoeld in artikel 10:24 BW aan bij de Officiële mededeling nr. 1/2011 van de Commissie van advies voor de zaken betreffende de burgerlijke staat en de nationaliteit. Een wijziging van de geslachtsnaam als gevolg van een erkenning in het buitenland wordt in Nederland erkend, indien vastgelegd in een door een bevoegde instantie opgemaakte akte. Dat is het geval. Anders dan de Nederlandse wetgeving, biedt de Surinaamse wet geen mogelijkheid om bij een latere erkenning een keuze te doen met betrekking tot de geslachtsnaam. Op grond van artikel 10:25 BW hadden partijen, omdat de kinderen in Suriname zijn erkend en gewettigd, tot twee jaar na de erkenning gezamenlijk in Nederland een akte van naamkeuze voor de kinderen kunnen laten opmaken, waarmee ze hun eigen (moeders) geslachtsnaam zouden blijven dragen. De vrouw en kinderen zijn er echter pas veel later mee bekend geworden dat hun achternaam door de erkenning was gewijzigd.

Een geslachtsnaamswijziging kan ingevolge artikel 1:7 lid 1 BW uitsluitend plaatsvinden bij koninklijk besluit. De rechtbank is van oordeel dat onder de bijzondere omstandigheden van dit geval onverkorte toepassing van dit artikel een onrechtmatige inbreuk oplevert op het recht op identiteit en het recht op familie- en gezinsleven van de kinderen met hun moeder en onverenigbaar is met het recht, zoals dat voortvloeit uit artikel 8 lid 1 EVRM en artikel 8 IVRK. Daarom wijst de rechtbank het verzoek om wijziging van de geslachtsnaam op de geboorteakten van de kinderen af.

Beslissing

De rechtbank gelast verbetering van de geboorteakten van de kinderen door de vadergegevens toe te voegen, en wijst het verzoek om de geslachtsnaam te wijzigen af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:6694

Zaaknummer: C/16/563059

Wetsartikelen: